

3 . Fenomenul.

De fapt nu mă simțeam însetat, însă m-am hotărât să vânez din nou în acea noapte. O mică măsură preventivă, deși o știam neîndestulătoare.

Carlisle mă însoți; nu mai rămăsesem singuri de când mă întorsesem din Denali. Pe când alergam prin pădurea întunecată, l-am surprins gândindu-se la despărțirea noastră pripită din urmă cu o săptămână.

În amintirile lui mi-am văzut trăsăturile schimonosite de o groaznică disperare. l-am simțit surprinderea și îngrijorarea subită.

„Edward?”

„Trebuie să plec, Carlisle. Trebuie să plec imediat.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Nimic. Încă. Dar se va întâmpla, dacă rămân.”

M-a apucat de braț. l-am ghicit durerea când m-am smuls din strângerea lui.

„Nu înțeleg.”

„Vreodată ai... a fost vreodată un moment..”

M-am văzut respirând adânc, am văzut lumina sălbatică din ochii mei prin filtrul adâncii lui neliniști.

„Aroma vreunui om ți-a părut vreodată mai atrăgătoare decât a tuturor celorlalți? Cu mult?”

„Oh.”

Când îmi dădusem seama că înțelesese, expresia mi se umpluse de rușine. Se întinsese din nou pentru a mă atinge, trecând cu vederea faptul că mă ferisem din nou, și își lăsase mâna pe umărul meu.

„Fă ceea ce trebuie pentru a rezista, fiule. Îmi vei lipsi. Poftim, ia mașina mea. E mai rapidă.”

Se întreba acum dacă făcuse ceea ce trebuia, îndemnându-mă să plec. Se întreba dacă nu cumva neîncrederea lui mă rănise.

- Nu, îi șoptii, fugind. De asta aveam nevoie. ...Ți-aș fi putut trăda încrederea cu ușurință dacă mi-ai fi spus să rămân.

- Îmi pare rău că suferi, Edward. Dar ar trebui să faci tot ce-ți stă în putință să îi cruți viața fiicei lui Swan. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să ne părăsești din nou.

- Știu, știu.

- De ce *te-ai întors*? Știi cât de bucuros sunt că te afli aici, dar dacă îți este prea greu...

- Nu-mi place să mă simt ca un laș, am recunoscut eu.

Încetinisem - acum alergam în pas ușor străbătând întunericul.

- Mai bine așa decât să o pui în pericol. Va pleca într-un an, doi.

- Ai dreptate, știu. Dimpotrivă, însă, cuvintele lui mă făcură și mai dornic să rămân. Fata urma să plece într-un an sau doi...

Carlisle se întrerupse din alergat și mă oprii odată cu el; se întoarse să-mi scruteze expresia.

„*Dar nu vei fugi, nu-i așa?*”

Îmi plecai fruntea.

„*Faci asta din mândrie, Edward? Nu e nicio rușine în...*”

- Nu, nu mândria mă reține aici. Nu acum.

„*Nu ai unde să te duci?*”

Am râs scurt.

- Nu. Nu m-ar opri așa ceva dacă m-aș putea convinge să plec.

- Vom veni cu tine, desigur, dacă de asta ai nevoie. Trebuie doar să ne-o ceri. Tu te-ai mutat, pentru ceilalți, fără să te plângi. Nu-ți vor purta pică pentru asta.

M-am arătat mirat.

El râse.

- Da, Rosalie ar putea să o facă, dar îți este datoare. Oricum, e mult mai bine pentru noi să plecăm acum, fără să facem vreun rău, decât să plecăm mai încolo, după ce va fi curmată o viață. Toată buna dispoziție ni se spulberase la ultimele cuvinte.

M-am înfiorat de cele tocmai spuse.

- Da, am încuviințat eu. Vocea mea avea un timbru răgușit.

„*Dar nu pleci?*”

Am oftat.

- Ar trebui.

- Ce te ține aici, Edward? Nu reușesc să înțeleg...

- Nu știu dacă îți pot explica. Și pentru mine totul era lipsit de sens.

Îmi măsură expresia câteva clipe bune,

„Nu, nu înțeleg. Dar îți voi respecta secretele, dacă dorești.”

- Mulțumesc. Generos din partea ta, având în vedere cum eu nu respect tainele nimănui. Cu o singură excepție. Și făceam tot ce puteam ca să o văduvesc de acest lucru, nu-i așa?

„Avem cu toții capriciile noastre.” Râse din nou. „Să mergem?”

Tocmai simțise mirosul unei turme mici de cerbi. Era greu să manifest prea mult entuziasm pentru ceea ce, chiar și vremurile noastre cele mai bune, era o aromă prea puțin apetisantă. În clipa de față, cu amintirea sângelui fetei proaspătă în minte, mirosul îmi provoca, de fapt, greață.

Am oftat. „Să mergem”, am încuviințat, deși știam că prea puțin m-ar fi ajutat chinul de a înghiți și mai mult sânge.

Amândoi ne-am ghemuit, pregătiți de vânatoare, și am lăsat mirosul neîmbietor să ne conducă, tăcuți, înainte.

Se lăsase frigul când ne-am întors acasă. Zăpada topită înghețase la loc; de parcă o pojghiță subțire de sticlă acoperise totul - fiecare ac de pin, fiecare frunză de ferigă, fiecare lamă a ierbii era cristalizată.

Pe când Carlisle se duse să se schimbe pentru tura de gardă la spital, am rămas lângă râu, așteptând răsăritul. Mă simțeam aproape ghiftuit de la cât sânge băusem, dar știam că lipsa senzației de sete, în sine, ar fi avut o importanță neînsemnată când mă voi fi aflat din nou așezat lângă fată.

Rece și nemișcat precum piatra pe care mă așezasem, fixam cu privirea apa întunecată care curgea pe lângă malul înghețat, privind dincolo de ea.

Carlisle avea dreptate. Ar fi trebuit să plec din Forks. El ar fi putut răspândi vreo poveste care să-mi explice absența. O școală cu internat în Europa. O vizită la niște rude îndepărtate. Adolescent fugar. Scenariul nu conta. Nimeni nu și-ar fi pus prea multe întrebări.

Peste doar un an sau doi, fata urma să dispară. Avea să-și continue viața - ar fi avut o viață de continuat. Ar fi plecat la o facultate pe undeva, ar fi crescut, și-ar fi construit o carieră, poate s-ar fi măritat cu cineva. Îmi puteam imagina - o puteam vedea îmbrăcată în alb și mergând cu pas măsurat, ținându-și tatăl de braț.

Era ciudat ce durere îmi provoca acea imagine. Nu o puteam înțelege. Eram gelos pentru că ea putea avea un viitor care mie îmi era refuzat? Ilogic. Pe fiecare dintre oamenii din jurul meu îi aștepta același potențial - o viață - și arar mă opream pentru a-i invidia.

Ar fi trebuit să-i cruț viitorul. Să nu-i mai pun viața în pericol. Așa era drept. Carlisle întotdeauna lua hotărârile corecte. Ar fi trebuit să îl ascult în acel moment.

Soarele se ridică din spatele norilor, iar lumina slabă scânteie pe sticla gheții.

Încă o zi, am luat eu hotărârea. Aș mai fi văzut-o doar o dată. M-aș fi putut descurca. Poate i-aș fi pomenit de dispariția mea iminentă, aș fi pregătit terenul.

Urma să fie greu; o simțeam în fiecare șovăială apăsătoare care începea deja să mă facă să inventez scuze pentru a rămâne - să extind termenul limită cu două zile, trei, patru... Dar trebuia să fac ceea ce era necesar. Știam că mă pot încrede în sfatul lui Carlisle. Și mai știam că eu eram prea tulburat pentru a fi capabil să iau, de unul singur, decizia corectă.

Mult prea tulburat. Cât oare din încăpățănarea aceea venea din curiozitatea mea obsesivă și cât din apetitul meu neostoit?

Am intrat în casă pentru a mă schimba de școală.

Alice mă aștepta, așezată pe treapta de sus de la cel de-al treilea etaj.

„*Pleci din nou*”, mă acuză ea.

Oftai și-i dădui dreptate.

„*Nu pot vedea unde te duci de data asta.*”

- Nu știu încă unde mă voi duce, șoptii eu.

„*Vreau să rămâi aici.*”

Am scuturat din cap,

„*Poate Jazz și cu mine te-am putea însoți?*”

- Vor avea și mai mare nevoie de tine dacă nu voi fi aici să am grijă de ei. Și gândește-te la Esme. I-ai răpi jumătate din familie dintr-o lovitură?

„*O vei întrista atât de mult.*”

- Știu. De asta tu trebuie să rămâi.

„*Nu va fi la fel dacă nu te vom avea aici, iar tu o știi.*”

- Da. Dar trebuie să fac ceea ce este bine.

„*Însă sunt mult căi bune și multe căi greșite, nu-i așa?*”

Pentru o clipă fu înghițită de una dintre ciudatele ei viziuni; privii alături de ea imaginile difuze care licăreau într-un vârtej. Mă văzui amestecat printre umbre ciudate pe care nu le puteam distinge - forme nedeslușite și imprecise. Apoi, dintr-o dată, pielea mea strălucea în razele luminoase ale soarelui, într-o poieniță. Era un loc cunoscut. Alături de mine se afla o siluetă, însă, din nou, era neclară, insuficient de *prezentă* pentru a o recunoaște. Imaginile tremurară și dispărură pe când un milion de mici decizii aranjară într-un nou chip viitorul.

- Nu am înțeles prea multe, îi spusei când viziunea se întunecă.

„Nici eu. Viitorul ți se schimbă atât de des încât nu pot ține pasul cu el. Dar cred că...”

Se opri și căută printr-o vastă colecție de alte viziuni recente cu mine. Toate erau la fel - încețoșate și vagi.

- *Cred* că se schimbă ceva, totuși, spuse ea cu voce tare. ...Viața ta pare să fi ajuns la o răspântie.

Râsei cu amărăciune.

- Îți dai seama că vorbești ca o țigancă șarlatancă într-un bâlci, nu?

Îmi scoase limba.

- Dar astăzi va fi bine, nu-i așa? Întrebai eu cu vocea dintr-odată temătoare.

- Nu te văd ucigând pe nimeni astăzi, mă asigură ea.

- Mulțumesc, Alice.

- Îmbracă-te. Nu voi spune nimic - te voi lăsa pe tine să le spui celorlalți când vei fi pregătit.

Se ridică și coborî brusc scările, cu umerii ușor aduși în față. „*Îmi va fi dor de tine. Cu adevărat.*”

Da, și mie avea să-mi fie dor de ea.

Am condus în tăcere până la liceu. Jasper își dădea seama că Alice era supărată de ceva, dar știa că dacă și-ar fi dorit să vorbească despre asta ar fi făcut-o deja. Emmett și Rosalie nu știau nimic, captivi în altul dintre momentele lor speciale, privindu-se cu ochi minunați - era mai degrabă dezgustător să îi privești din exterior. Știam cu toții prea bine cu câtă disperare se iubeau unul pe celălalt. Sau poate că eram eu acru pentru că doar mie îmi lipsea o pereche. În unele zile îmi era mai greu să trăiesc alături de trei cupluri perfecte de îndrăgostiți. Aceasta se număra printre ele.

Poate-ar fi fost cu toții mai fericiți fără să mă aibă în preajmă, prost dispus și pus pe hartă precum bătrânul care s-ar fi convenit să fiu pe acum.

Desigur, primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la liceu a fost să o caut pe fată. Pregătindu-mă din nou.

Singur.

Felul în care întreaga mea lume părea dintr-o dată golită de orice în afară de ea era stânjenitor - centrul întregii mele existențe nu mai eram eu, ci acea fată.

Deși era chiar ușor de înțeles; după optzeci de ani de repetiție, zi și noapte, orice schimbare devenise un motiv de fascinație.

Încă nu sosise, dar puteam auzi, la distanță, sunetul tunător al motorului camionetei sale. Mă sprijinii de mașină pentru a o aștepta. Alice rămase alături de mine, iar ceilalți plecară direct la ore. Erau plictisiți de fixația mea - era de neînțeles pentru ei cum putea un om să îmi captiveze interesul atâta timp, oricât de delicios ar fi mirosit.

Fata intră lent în câmpul meu vizual, cu ochii fixați pe drum și cu mâinile încleștate pe volan. Părea neliniștită de ceva. Îmi luă o clipă să-mi dau seama despre ce era vorba, să realizez că fiecare om avea aceeași expresie în ziua aceea. Ah, drumul era alunecos din cauza gheții și încercau cu toții să conducă mai prudent. Vedeam că ea lua riscul sporit în serios.

Se potrivea cu lucrurile sporadice pe care le aflasem despre firea ei. L-am adăugat și pe acesta pe mica mea listă: era un om serios, o persoană responsabilă.

Parcă mașina nu foarte departe de mine, dar încă nu mă observase stând pe loc și fixând-o cu privirea. Mă întrebam ce va face când mă va repera. Va roși și se va îndepărta? Aceasta era prima variantă. Dar poate că m-ar fi privit și ea. Poate că ar fi venit să vorbim.

Am inspirat adânc, umplându-mi plămâni, plin de speranță, pentru orice eventualitate.

Coborî din camionetă cu grijă, tatonând pământul alunecos înainte să se lase cu toată greutatea pe el. Nu ridică privirea și mă simții frustrat. Poate dacă m-aș fi dus să vorbesc cu ea...

Nu, ar fi fost o greșeală.

În loc să se întoarcă înspre școală, se îndreptă către spatele camionetei, ținându-se caraghios de marginile benei, neîncrezătoare în proprii săi pași. Mă făcu să zâmbesc și simții privirea lui Alice ațintită asupra chipului meu. Nu ascultam ce anume o făcea să gândească - mă amuzam prea mult urmărind-o pe fată cum își verifica lanțurile de zăpadă. Chiar părea în pericol să cadă, la cum îi alunecau picioarele pe gheață. Nimeni altcineva nu mai avea atâtea probleme - parcase pe cea mai periculoasă bucată de polei?

Ea se opri, privind în jos cu expresie ciudată pe chip. Era... tandrețe? De parcă acel cauciuc avea ceva care îi stârnea... *emoție*?

Din nou, curiozitatea mă chinua deopotrivă cu setea. Părea oricum să aibă nevoie de o mână de ajutor, măcar până ar fi ieșit de pe peticul alunecos de asfalt. Desigur, nu aveam cum să i-o ofer eu, nu? Ezitam, sfâșiat. La cât de neplăcută era zăpada pentru ea, cu greu ar fi acceptat cu plăcere atingerea mâinii mele albe și reci. Ar fi trebuit să port mănuși...

- Nu! suspină Alice.

Instantaneu i-am cercetat gândurile, presupunând la început că făcusem o alegere neinspirată și că mă văzuse comițând vreo faptă de neiertat. Dar nu avea deloc legătură cu mine.

Tyler Crowley se încumetase să întoarcă mașina în parcare cu o viteză imprudentă. Manevra urma să-l proiecteze patinând pe un ochi de gheață...

Viziunea apăru doar cu o fracțiune de secundă înainte ca faptele să se petreacă în realitate. Dubița lui Tyler viră de după colț pe când eu încă urmăream deznodământul care le smulsese suspinul de groază buzelor lui Alice.

Nu, viziunea nu avea nicio legătură cu mine și totuși mă privea *în totalitate*, pentru că duba lui Tyler - cauciucurile intrau în acea clipă pe gheață din cel mai prost unghi cu putință - urma să se rotească în parcare și să o zdrobească pe fata care devenise nepoftitul punct central al lumii mele.

Chiar și fără previziunile lui Alice ar fi fost ușor de ghicit traiectoria vehiculului, scăpat de Tyler de sub control.

Fata, stând în punctul cel mai nepotrivit, în spatele camionetei sale, privi în sus, dezorientată de scrâșnetul cauciucurilor. Mă privi fix în ochii cuprinși de teroare apoi se întoarse să își privească moartea inevitabilă.

„Nu ea!” Cuvintele urlară în capul meu de parcă i-ar fi aparținut altcuiva.

Încă prizonier în gândurile lui Alice, văzui deodată cum viziunea se schimbă, însă fără să am timp să descopăr deznodământul.

M-am avântat în parcare, aruncându-mă între duba care patina și fata încremenită. M-am mișcat atât de repede încât totul pentru ochii obiectului concentrării mele părea o învălmășire de linii neclare. Nu mă observă - văzul omenesc nu îmi putea urmări zborul - încă privind fix forma masivă care era pe cale să îi țintuiască trupul de bara de metal a camionetei sale.

Am prins-o de mijloc, mișcându-mă cu prea multă grabă pentru a fi atât de blând pe cât ar fi avut ea nevoie să fiu. În sutimea de secundă dintre momentul când i-am smuls silueta subțire din calea morții și cel când m-am izbit de pământ ținând-o în brațe, era dureros de conștient că trupul ei era fragil și ușor de frânt.

Când i-am simțit capul lovindu-se de asfaltul înghețat, am avut impresia că și eu mă transformasem în stană de gheață.

Dar nu aveam la dispoziție nici măcar o secundă pentru a mă lămuri în ce stare se afla. Am auzit duba în spatele nostru, scârțâind strident pe când se contorsiona în jurul carcasei rezistente, din fier, a camionetei fetei. Își schimbă direcția, îndoindu-se, venind din nou către ea - de parcă fata ar fi fost un magnet, atrăgând-o către noi.

Un cuvânt pe care nu-l mai rostisem niciodată în prezența unei doamne îmi alunecă printre dinții încleștați.

Făcusem deja prea multe. Pe când aproape că zburasem prin aer încercând să o îndepărtez din calea pericolului, fusesem perfect conștient de greșeala pe care o înfăptuiam. Aceasta nu mă oprise, însă nu ignoram riscul pe care mi-l asumam - nu doar pentru mine, ci pentru întreaga mea familie.

Expunerea.

Iar *acei gest* cu siguranță nu avea să ne ajute, dar nu aveam de gând să îi permit dubei să izbândească în a doua sa încercare de a-i lua fetei viața.

Am lăsat-o jos și mi-am întins mâinile în față, prinzând duba înainte să o atingă. Forța mă proiectă înapoi, izbindu-mă de mașina parcată lângă camioneta ei, și i-am simțit caroseria îndoindu-se la contactul cu umerilor mei. Duba tremură în fața obstacolului neînduplecat al brațelor mele, apoi se legănă, balansându-se instabil pe cele două cauciucuri din spate.

Dacă mi-aș fi mișcat mâinile, unul dintre acestea ar fi căzut pe picioarele fetei.

În numele a tot ceea ce era *sfânt*, catastrofele nu urmau să se mai încheie niciodată? Oare mai exista ceva ce putea merge prost? Nu aveam cum să rămân acolo, ținând mașina în aer și așteptând să vină cineva în ajutor. Nici nu o puteam azvârli - trebuia să mă gândesc la șoferul panicat cu gânduri incoerente.

Cu un geamăt mut, am împins duba astfel încât cu o zguduire se îndepărta de noi pentru o clipă. Pe când cădea spre mine, am prins-o de bară cu mâna dreaptă în timp ce cu stânga am apucat-o pe față din nou de mijloc, târând-o de sub dubă și trăgând-o strâns la pieptul meu. Trupul ei se mișca fără vlagă când am întors-o astfel încât picioarele ei să fie eliberate - era conștientă? Cât rău îi făcusem în încercarea mea inopinată de a o salva?

Am dat drumul dubei, acum că nu o mai putea vătăma. Se izbi de asfalt, toate geamurile spărgându-i-se la unison.

Știam că mă aflam în toiul unei crize. Cât de multe văzuse? Vreun alt martor mă privise materializându-mă lângă ea apoi jonglând cu monstrul din fier, încercând să nu-l las să o zdrobească? Acele întrebări *ar fi trebuit* să fie grija mea principală.

Dar eram prea agitat ca să îmi pese de amenințarea expunerii pe cât ar fi trebuit. Prea panicat ca să fi putut să o rănesc cu mâna mea în eforturile depuse pentru a o proteja. Prea înspăimântat de căldura trupului ei moale, lipit de mine - chiar prin obstacolul dublu al hainelor noastre, îi puteam simți arsura...

Cea dintâi temere era și cea mai puternică. Când erupseră țipetele martorilor în jurul nostru, mă aplecai să îi examinez chipul, să văd dacă era conștientă - cu speranța sălbatică să nu sângereze.

Ochii ei erau deschiși, privindu-mă șocați.

- Bella? Întrebai imediat. Ești bine?

- Sunt bine. Rosti cuvintele automat, cu o voce confuză.

Ușurarea, atât de minunată încât se confunda cu durerea, mă învălui la sunetul vocii ei. Sorbii o răsuflare printre dinți și ignorai arsura din gât care o însoți. Aproape că-mi prindea bine.

Se luptă să se ridice în capul oaselor, însă nu eram pregătit să îi dau drumul. Cumva o simțeam mai... în siguranță? Sau măcar mai bine, ținând-o în brațe lângă mine.

- Ai grijă, o avertizai eu. Cred că te-ai lovit destul de rău la cap.

Nu simțeam miros de sânge proaspăt - măcar atât - dar acest fapt nu însemna că nu suferise răni interne. Eram extrem de nerăbdător să o duc la Carlisle și la echipamentul său complet de radiologie.

- Oh, exclamă ea, cu o uluire comică, atunci când își dădu seama că aveam dreptate în privința capului ei.

- Așa ziceam și eu. Ușurarea amețitoare făcea ca totul să îmi pară amuzant.

- Cum... Vocea ei ezită și genele i se zbătură. ...Cum ai ajuns aici atât de repede?

Ușurarea deveni amară, amuzamentul se evaporă. *Observase* prea multe.

Dacă fata părea să fie relativ bine, îngrijorarea pentru familia mea deveni acută.

- Mă aflam chiar lângă tine, Bella. Știam din experiență că dacă eram foarte încrezător când mințeam, îl făceam pe cel care îmi puneă întrebări să fie mai puțin sigur de adevăr.

Se luptă din nou să se miște, iar de data aceasta i-o permisei. Trebuia să respir pentru a putea să-mi joc rolul așa cum se cuvenea. Trebuia să mă îndepărtez de căldura sângelui ei pentru ca aceasta să nu se combine cu aroma ei, copleșindu-mă. Alunecai de lângă ea, pe cât mi-era posibil, în spațiul strâmt dintre cele două mașini zdrobite.

Mă fixă cu privirea iar eu o privii la rândul meu. Să-mi feresc ochii ar fi fost o greșeală pe care ar fi comis-o doar un mincinos incompetent, iar eu nu eram deloc lipsit de pricepere. Expresia mea era calmă, binevoitoare... Părea să o încurce. Era un lucru bun.

Locul accidentul era acum împresurat. Mai ales elevi, copii, privind atenți și împingându-se în față, curioși dacă se putea vedea vreun cadavru făcut zob. Era o aglomerare informă de țipete și un torent de gânduri șocate. Le-am scrutat gândurile o singură dată pentru a mă asigura că încă nu plutea nicio suspiciune apoi le-am lăsat deoparte concentrându-mă doar asupra fetei.

Era distrasă de agitație. Privi în jur, păstrând pe chip o expresie mirată și încercă să se ridice în picioare.

Îmi lăsa ușor mâna pe umărul ei pentru a o reține pe loc.

- Stai cuminte deocamdată. *Părea* să se simtă bine, dar ar fi trebuit oare să-și miște gâtul? Din nou, îmi dorii să fi fost Carlisle de față. Anii mei de studii teoretice nu erau pe măsura secolelor sale de practică medicală.

- Dar e frig, obiectă ea.

Aproape că murise zdrobită de două ori și schilodită o dată, iar pe ea o îngrijora frigul. Aproape îmi scăpă un râs ușor până să-mi amintesc că situația nu era deloc amuzantă.

Bella clipi, apoi privirea ei se concentrează asupra chipului meu.

- Erai acolo.

Acest fapt mă trezi din nou.

Privi către sud, deși acolo nu avea ce vedea în afară de partea laterală, boțită, a dubei.

- Erai lângă mașina ta.

- Ba nu.

- Te-am văzut, insistă ea; vocea ei devenea copilăroasă când se arăta încăpățânată. Împinse bărbia înainte.

- Bella, eram lângă tine și te-am tras din drum.

O privii adânc în ochii ei mari, încercând să o conving să-mi accepte versiunea - singura poveste rațională la îndemână.

Bărbia ei încremeni.

- Nu.

Am încercat să rămân calm, să nu intru în panică. Măcar de-aș fi făcut-o să tacă pentru câteva secunde, aș fi avut răgazul să distrug dovezile... și să îi subminez povestea dezvăluind că era rănită la cap...

Nu ar fi trebuit să fie ușor să o fac să tacă pe această fată plină de secrete? De-ar fi avut încredere în mine, pentru doar câteva clipe...

- Te rog, Bella, spusei ei, iar tonul vocii mele era prea intens, pentru că dintr-o dată *voiam* să aibă încredere în mine. Mi-o doream foarte mult, și nu doar în contextul aceluia accident. O dorință prostească. Ce noimă ar fi avut să se încreadă în *mine*?

- De ce? mă întrebă, încă prevăzătoare.

- Ai încredere în mine, o rugai.

- Îmi promiți că-mi vei explica totul mai târziu?

Mă înfuria să fiu nevoit să o mint din nou, când îmi doream atât de mult să îi merit cumva încrederea. Așa că, atunci când i-am răspuns, am făcut-o cu mânie.

- Bine.

- Bine, răspunse ea ca un ecou, pe același ton.

Când începuse intervenția de salvare în jurul nostru - sosirea adulților, chemarea autorităților, sirenele în depărtare – am încercat să o ignor pe fată și să îmi trasez prioritățile. Am scrutat fiecare minte din parcare, deopotrivă a martorilor și a celor sosiți mai târziu, însă fără a găsi ceva periculos. Mulți erau surprinși să mă găsească lângă Bella, dar cu toții ajunseseră la concluzia - singura posibilă - că pur și simplu nu îmi observaseră prezența lângă fată înainte de accident.

Ea era singura care nu accepta explicația la îndemână, dar urma să fie considerată martorul cel mai puțin de încredere. Fusese înspăimântată, traumatizată, ca să nu mai pomenesc de lovitura la cap. Era posibil să fie în stare de șoc. Era acceptabil ca povestea ei să fie cam încurcată, nu-i așa? Nimeni nu ar fi plecat urechea la ea ignorând atâți alți spectatori...

Sării ca ars când auzii din zbor gândurile lui Rosalie, Jasper și Emmett, care tocmai soseau la fața locului. În acea seară urma să plătesc scump.

Voiam să netezesc urma lăsată de umerii mei pe caroseria mașinii, însă fata stătea prea aproape. Trebuia să am răbdare până ce atenția avea să-i fie distrasă.

Așteptarea era frustrantă - atâția ochi erau ațintiți asupra mea - pe când oamenii se luptau cu duba, încercând să o îndeapărteze de noi. I-aș fi putut ajuta, ca să grăbesc lucrurile, însă aveam și așa destule probleme iar fata avea privirea ageră. Într-un final, reușiră să o împingă suficient de departe pentru ca personalul medical să ajungă la noi cu tărgile.

Un chip familiar, încărunțit, mă examina.

- Bună, Edward, spuse Brett Warner. Era infirmier, îl cunoșteam bine din spital. Mare noroc - singurul din acea zi - că el ajunsese primul la noi. În gândurile sale, luă aminte că păream vioi și calm. ...Te simți bine, puștiule?

- Perfect, Brett. Nimic nu m-a atins. Însă mă tem că Bella a suferit o contuzie. S-a lovit rău la cap când am împins-o din calea...

Brett își mută atenția asupra fetei, care îmi aruncă o privire feroasă acuzând trădarea. Corect. Era genul de martir tăcut - prefera să sufere în tăcere.

Nu-mi contrazise însă imediat povestea, iar acest lucru îmi dădu un sentiment de ușurare.

Următorul infirmier încercă să insiste să mă las tratat, însă nu-mi era prea dificil să îl fac să se răzgândească. Îi promisei că îl voi lăsa pe tata să mă consulte, iar el se dădu bătut. Cu cei mai mulți dintre oameni, era suficient să le vorbesc cu siguranță și calm. Cu cei mai mulți dintre oameni, dar nu și cu acea fată, desigur. I se potrivea oare *vreunul* dintre modelele normalității?

În timp ce îi montau o proteză pentru gât - iar chipul ei devenea purpuriu de rușine - mă folosii de momentul de distragere a atenției pentru a corecta neobservat forma îndoiturii din caroseria mașinii, folosindu-mi călcâiul. Doar rudele mele observară ceea ce făceam și am auzit promisiunea mentală a lui Emmett de a îndrepta tot ce îmi scăpase mie.

Recunoscător pentru ajutorul său - și mai îndatorat pentru că Emmett, măcar, mă iertase deja pentru alegerea mea periculoasă - mă simții mai relaxat urcându-mă pe scaunul din față al ambulanței, lângă Brett.

Șeful poliției ajunse înainte ca Bella să fie urcată în salvare.

Deși gândurile tatălui Bellei erau dincolo de cuvinte, panica și îngrijorarea emanând din mintea sa înăbușiră aproape orice altă cugetare din preajmă. Un val imens de teamă și de vinovăție tacită năvăli dinspre el când își văzu unica fiică pe targă.

Plecând dinspre el și trecând prin mine, creând ecouri și întețindu-se. Când Alice mă avertizase că moartea fiicei lui Charlie Swan l-ar fi ucis și pe acesta din urmă, nu exagerase deloc.

Capul mi se plecă din pricina vinovăției când îi auzii glasul plin de panică.

- Bella! strigă el.

- Mă simt bine, Char... tată. Oftă. ...Nu e nimic în neregulă cu mine.

Asigurarea ei nu reuși decât vag să îi aline groaza părintelui. Se îndreptă imediat către cel mai apropiat infirmier să îi ceară mai multe informații.

Doar când l-am auzit vorbind, formulând propoziții perfect coerente în pofida panicii sale, am realizat că neliniștea și grija lui *nu erau* tăcute. Doar că... nu puteam auzi cuvintele exacte.

Hm. Charlie Swan nu era la fel de tăcut ca fiica lui, dar puteam vedea de unde moștenise ea acea trăsătură. Interesant.

Nu-mi petrecusem niciodată timpul în preajma șefului poliției. Întotdeauna îl socotisem un om greu de cap - însă descopeream că eu fusesem cel încuiat. Gândurile lui fuseseră parțial ascunse, nu absente. Eu le puteam distinge doar cursul și tonalitatea...

Voiam să ascult mai atent, să văd dacă puteam găsi în acest puzzle mai ușor cheia secretelor fetei. Însă Bella fusese deja urcată în ambulanță și aceasta pornise la drum.

Îmi venea greu să mă smulg de lângă această posibilă soluție a misterului care ajunsese să mă obsedeze. Dar trebuia să gândesc clar în acea clipă - să analizez ceea ce se întâmplase în cursul zilei din fiecare unghi posibil. Trebuia să ascult, să mă asigur că nu îmi pusesem familia într-un pericol atât de mare încât să fim nevoiți să plecăm imediat. Trebuia să mă concentrez.

Nimic din gândurile infirmierilor nu mă îngrijora. Din cât puteau ei să determine, fata nu pățise nimic grav. Iar Bella până atunci susținuse povestea pe care o servisem eu.

Prioritatea, când urma să ajungem la spital, era să îl văd pe Carlisle. Am trecut grăbit prin ușile automate, însă eram incapabil să mă abțin complet de la o supraveghea pe Bella; am continuat să fiu cu ochii pe ea prin intermediul gândurilor asistenților medicali.

Găsiu cu ușurință mintea cunoscută a tatălui meu. Era în micul lui birou, singur - al doilea noroc în acea zi fatidică.

- Carlisle.

Mă auzi apropiindu-mă și fu alarmat din clipa în care îmi văzu expresia. Sări în picioare, chipul său dobândind o paloare cadaverică. Se aplecă peste biroul ordonat, din lemn de nuc.

„Edward - doar nu ai...”

- Nu, nu e asta.

Respiră adânc. „Sigur că nu. Îmi pare rău că mi-a trecut un astfel de gând prin cap. Ochii tăi, desigur, ar fi trebuit să știu...” Îmi observă cu ușurare ochii încă aurii.

- Dar e rănită, Carlisle, probabil nu grav, însă...

- Ce s-a întâmplat?

- Un accident stupid de mașină. Se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Însă nu puteam sta fără să fac nimic - să o las să fie zdrobită...

„Ia-o de la început, nu înțeleg. În ce fel ai fost implicat?”

- O dubă a patinat pe gheață, șoptii eu. Fixam cu privirea peretele din spatele sau în timp ce vorbeam. În locul unei mulțimi de diplome înrămate, el avea un simplu tablou în ulei - un preferat al său, o lucrare nedescoperită a lui Hassam. ...Ea se afla în calea mașinii. Alice a văzut ce urma să se întâmple, însă nu aveam timp să fac nimic altceva decât să *traversez în fugă* parcare ca să o împing în lături. Nimeni nu a observat... cu excepția ei. Am fost nevoit să opresc și duba, însă, din nou, nimeni nu a văzut... în afară de ea. Îmi... îmi pare rău, Carlisle. Nu voiam să ne pun în pericol.

El ocoli biroul și își puse mâna pe umărul meu.

„Ai făcut ceea ce trebuia. Și nu cred că ți-a fost ușor. Sunt mândru de tine, Edward.”

Abia atunci găsii puterea de a-l privi în ochi.

- Știe că e ceva... în neregulă cu mine.

- Nu contează. Dacă va trebui să plecăm, vom pleca. Ce a spus ea?

Scuturai din cap, puțin frustrat.

- Nimic încă.

„Încă?”

- A fost de acord cu versiunea mea a evenimentelor - dar așteaptă o explicație.

Se încruntă, cântărind posibilitatea.

- S-a lovit la cap - de fapt, eu am lovit-o, continuai eu, repezit. ...Am scăpat-o la pământ destul de dur. Pare să se simtă bine, însă... nu cred că va fi nevoie de mari eforturi ca să îi discreditez povestea.

Mă simțeam ca un ticălos doar rostind aceste cuvinte.

Carlisle simți aversiunea din vocea mea. „Poate că nu va fi nevoie. Să vedem mai bine ce se întâmplă. Se pare că am de consultat un pacient.”

- Te rog, spusei eu. Sunt atât de îngrijorat că i-am făcut rău.

Expresia lui Carlisle se luminează. Își netezi părul blond - doar cu câteva nuanțe mai deschis decât ochii lui aurii - și râse.

„Ai avut o zi interesantă, nu-i așa?” În mintea lui puteam citi ironia, și chiar era amuzant, cel puțin pentru el. Ce schimbare de roluri. Cumva, în acea secundă când fără să gândesc gonisem prin parcare a înghețată, mă transformasem din ucigaș în protector.

Râsei împreună cu el, amintindu-mi cât de sigur fusesem că Bella nu ar fi avut vreodată nevoie de protecție pentru altceva în afară de mine însumi. Totuși râsul meu era oarecum tăios, pentru că, odată duba îndepărtată din ecuație, afirmația rămânea pe de-a-ntregul adevărată.

Am așteptat singur în biroul lui Carlisle - unul dintre cele mai lungi ceasuri din viața mea - ascultând spitalul plin de gânduri.

Tyler Crowley, șoferul dubei, părea rănit mai grav decât Bella, iar atenția mi se îndreptă asupra lui câtă vreme ea își aștepta rândul la radiografie. Carlisle rămânea în plan secund, încrezător în diagnosticul asistenților că fata era doar ușor lovită. Acest lucru mă făcea să mă simt neliniștit, însă știam că avea dreptate. De ea l-ar fi privit doar o clipă în față, imediat și-ar fi amintit de mine, de faptul că era ceva în neregulă cu familia mea, iar aceasta ar fi putut să o determine să vorbească.

Și avea sigur un partener dornic de conversație. Tyler era mistuit de vinovăție din pricina faptului că aproape o ucisese și nu părea capabil să înceteze să vorbească despre asta. Puteam vedea expresia Bellei oglindită în ochii lui, și mi-era clar că ea-și dorea ca el să se oprească. Cum de nu înțelegea și el acest lucru?

Pentru o clipă m-am încordat când Tyler întrebă cum se ferise ea din drum.

Am așteptat, fără să respir, cât ea ezită.

„A...” o auzi el spunând. Apoi făcu o pauză atât de lungă încât Tyler se întrebă dacă nu cumva curiozitatea lui o zăpăcise. Într-un final, ea continuă. „*Edward m-a împins din calea mașinii.*”

Aerul îmi părăsi plămâni. Apoi respirația mea se înțeți. Nu o mai auzisem niciodată rostindu-mi numele. Îmi plăcea felul cum suna - chiar dacă îl auzeam doar prin intermediul gândurilor lui Tyler. Voiam să îl aud cu urechile mele...

„*Edward Cullen*”, spuse ea, când Tyler nu păru să se dumirească la cine se referă. Mă trezii la ușă, cu mâna pe clanță. Dorința de a o vedea devenea tot mai puternică. Trebuia să-mi reamintesc de necesitatea de a fi prudent.

„*Stătea chiar lângă mine.*”

„*Cullen? Ciudat. Nu l-am văzut. Puteam să jur... Cred că totul s-a petrecut atât de repede. El e bine?*”

„*Așa cred. E pe aici, pe undeva, dar nu l-au obligat să se întindă în pat.*”

O văzui absorbită de gânduri, cu ochii înăspriți de suspiciune, dar toate aceste schimbări greu de percept în expresia ei treceau neobservate pentru Tyler.

„*E frumușică*”, gândea el, aproape surprins. „*Chiar răvășită, ca acum. Nu e genul meu, dar... ar trebui să o scot în oraș. Să mă revanșez pentru ziua de azi...*”

Ma aflam deja pe hol, apoi la jumătatea drumului către salonul de urgențe, fără să mă gândesc vreo clipă la ceea ce făceam. Din fericire, asistenta pătrunse în cameră înainte să apuc să intru - era rândul Bellei să facă o radiografie. Mă sprijinii de zid într-un ungher întunecat și încercai să mă adun în timp ce ea trecu împinsă în scaunul cu rotile.

Nu conta faptul că Tyler o considera "frumușică". Oricine ar fi observat acest lucru. Nu aveam niciun motiv să mă simt... *cum* mă simțeam? Deranjat? Sau "*furios*" era ceva mai aproape de adevăr? Nu avea nicio logică.

Am rămas pe loc cât timp am putut îndura, însă nerăbdarea m-a dovedit și am apucat-o pe un drum ocolit către salonul de radiologie. Ea fusese deja mutată în salonul de urgențe, însă am apucat să arunc o privire peste radiografia ei cât era asistenta întoarsă cu spatele.

M-am mai liniștit după ce am făcut-o. Capul ei era nevătămat. Nu o rănisem, nu grav.

Carlisle mă surprinse acolo.

„*Arăți mai bine*”, comentă el.

M-am mulțumit să privesc înainte. Nu eram singuri, holurile fiind pline de infirmieri și de vizitatori.

„Ah, da.” Îi fixă radiografia de panoul luminos, însă nu era nevoie să o mai privesc o dată. „Înțeleg. E nevățată. Ai procedat bine, Edward.”

Aprobarea verbală a tatălui meu îmi trezi o reacție confuză. Aș fi fost mulțumit, de n-aș fi știut că nu ar fi fost de acord cu ceea ce îmi pusesem în gând să fac. Sau, cel puțin, că nu ar fi fost de acord dacă mi-ar fi cunoscut motivațiile reale...

- Cred că mă voi duce să vorbesc cu ea - înainte să te vadă, murmurai eu înfundat. Mă voi purta natural, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Voi face lucrurile să se așeze. Toate erau motive acceptabile.

Carlisle schiță un gest absent de aprobare, cu ochii încă ațintiți asupra radiografiei.

- Bună idee. Hm.

Am privit pentru a vedea ce anume îi trezise interesul.

„Privește vânătăile vindecate! De câte ori a scăpat-o mama ei din brațe?” Carlisle se amuză în sinea lui de gluma făcută.

- Încep să cred că fata asta s-a născut sub o stea ghinionistă. Întotdeauna e la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

„Forks cu siguranță că nu e un loc prielnic pentru ea, dacă ești tu aici.”

Am tresărit.

„Du-te. Fă lucrurile să se așeze. Voi veni și eu în scurt timp.”

M-am îndepărtat în grabă, simțindu-mă vinovat. Poate eram un mincinos chiar prea bun, dacă reușeam să-l păcălesc pe Carlisle.

Când am ajuns în sala de urgențe, Tyler încă mai mormăia în barbă, cerându-și scuze. Fata încerca să scape de remușcările lui prefăcându-se că doarme. Ochii îi erau închiși, însă nu răsufla ritmat și din când în când degetele îi tresăreau cu nerăbdare.

I-am privit chipul pentru o bună bucată de timp. Era ultima oară când urma să o văd. Ideea îmi produse o durere ascuțită în piept. Oare din cauză că nu-mi plăcea deloc să las vreo ghicitoare nedelegată? Nu-mi părea o explicație mulțumitoare.

Într-un final, am inspirat adânc și m-am lăsat văzut.

Când Tyler mă văzu, începu să vorbească, însă îi cerui, ducându-mi degetul la buze, să tacă.

- Doarme? am murmurat eu.

Ochii Bellei se deschiseră dintr-o dată și se concentrară asupra chipului meu. Preț de o clipă se deschiseră larg, pentru ca apoi să se îngusteze, plini de furie și de suspiciune. Îmi

aminteam că aveam de jucat un rol, așa că i-am zâmbit de parcă nimic ieșit din comun nu se întâmplase de dimineață - în afară de lovitura ei la cap și de plăsmuirile unei imaginații prea bogate.

- Bună, Edward, spuse Tyler. Îmi pare foarte rău...

Îl oprii ridicând o mână.

- "Dacă nu curge sânge, n-ai făcut niciun rău", spusei pe un ton fals. Fără să-mi dau seama, zâmbii prea larg la gluma înțeleasă doar de către mine.

Era uimitor de ușor să-l ignor pe Tyler, care nu se afla la mai mult de un metru de mine, mângjit din cap până-n picioare de sânge proaspăt. Nu înțelesesem niciodată cum reușea Carlisle să o facă - să facă abstracție de sângele pacienților săi pentru a-i trata. Tentația constantă nu i-ar fi furat prea ușor atenția, nu ar fi fost periculoasă?... Însă, în acel moment... puteam înțelege cum, dacă te concentrai asupra a altceva suficient de *intens*, tentația devenea insignifiantă.

Chiar dacă era proaspăt și la îndemână, sângele lui Tyler nici nu se compara cu cel al Bellei.